Cestita poveste a corabeei

de Bogdan Suceavă

Numai neşte cuvinte necurmate rămase de la nevreadnecul Misail Călugărul s-au scris despre corabea tărpită de Răzvan Vodă văleato 7509 di Făcerea Lumei ca să plece către ţărele cele noi, dirept care trebue să să facă ştire di cătră mine, pentru că am fost chematu de Sfinţitul staroste Spiredon Athonitul care mi-au poruncit supunere şi în dreptare de gând şi multe rugăciuni, apoi me-au arătat faptele. Nu mulţi omin au eşit vredneci de încredere domnească la ceasul când s-au căutat cei de încărcat pentru corabee. Comisul Stratulat au fost învrednecit de Vodă si-au trimes de plătit opt sute de galbini căpitanului genovez care au văndut galeonul *San Giorgio* şi l-au trecut prin Constantinopole de l-au lăsat la Cetatea Albă cu toate steagurile pre dănsul. Corabea dusese de multe ori ambră leşească la Genova, şi trecuse Bosforul de multe ori. La Cetatea Albă l-au văzut Răzvan Vodă en ziua de optsprezece Florar în anul galeonului. Au urcat Vodă pe corabee cu barbă pusă şi în pălărie acoperit, ca să nu se afle ce şi cum, pentru că ochii Padişahului curmeau de peste tot şi cu nimini nu putei să şti care nu se bucura de trizeci de arjenţi. Întru cât Vodă au placut însăelarea de lemnătură şi meşteşuga probozei care se pretocise la Neapole, l-au îmbrăţişat pe comisul Stratulat pentru buna lucrare şi l-au pus căpetan domnesc de corabee, cu direptu de veaţă şi moarte asupra a tot ce ii viu în şi asupra corabeei, cu poruncă să aducă Moldovei pământuri noaună la ţărele pre care Papa de la Sviatul Scaun le-au dărueit principelor creştini. Ǘe au dzis Vodă comisului să vină la Moldova aur şi argint şi mirodenii şi omin noi. Comisul au scris carte starostelui, carele mi-au poruncit să mă înfăţeşez cât de degrabă cu Sventele Cărţi şi să fac întocmai ce trebue ca părinte pe corabee. Iar de voi ajunge în ţărele cele noi şi de voi găsi sălbateci care nicediunde nu crede în Domnul Nostru Iisus Hristos, să le cetesc pănă ce îi aduc pre calea cea bună. Am ajuns la trizeci Florar la corabee, şi am cunoscut pe matrozul Ponedelski, care au fost pe corabii la regele Svediei, pe cetitorul în stele şi gheometrul Kalafis, care ştia hărţele până la Hibraltar pe deasupra, pe mărinarii aduşi de la Chilia şi platiţi în aor din prima zi cu on taler zioua, pe cârmaciul Mueller care fusese pe corabea ducilui de Orania şi Vodă îi trimesese cinczece de taleri la Vieana încă de astă toamnă, şi toţi acei umini pre care au fost socotit Căpetanul, la povaţa şi pe banii lui Vodă, să pună pe corăbie. Avea trei catarge di lemn de stejar lăcuit şi fumărit şi întărit cu

pobrece pri punte către burta de jos a corabeei, acolo unde catargul cel mare trecea chear prin luminăritul unde durmiau marenarii en plase atârnaturi de grinde. La pânzetul al doelea den mijloc se vădeau văpsit în roşiu şi cârmiziu crucea mare care ţinea scutul Genovei, pri care şedeau ghearele unei acvile înturnată cu obrazul spre direapta. În botul galeonului se rădica o sirenă al cărei păr cobora zulufi pe peptul rotund, şi rădica spre slave doauă breaţe întoarse. Atunce începu să vii butiile de carne sărată şi apă dulce, polobocii de măsline şi cu barabule şi mere şi grâne. Au încărcat patru vaci şi cinci iepe, şi în spatele corabeei au pusă mult fân, atâta cât două hambare răzăşeşti. Numa că au zis Vodă să nu se afle nemica strugure sau prună pre cea galeon, pentru că la marenarii de la Chilia atâta le-ar fi fost. Nu beutură altă decât apă, apă curată şi asdta să le fii totu. Şi au rădicat corabea pânzele la ceas de taină şi nemeni nu au ştiut cine este şi unde se duce, neci care şi cum stau lucrurile. Că aceea avea să fie ultima oară cănd s-au văzut Moldova şi corabea ei. Au menciună mai mare decât au spus Misail Călugărul nu iaste. Că au dzis că pe ostrovă la Samos au fost piraţii cu luntrii doveditori, şi că au greşti comisul dăndu-se prea aproape de uscat. Că nici un moldovian n-au scăpat din bătălie, iar de-au fi scăpat fără greşi vor fi văndut pre el la suk la Smirna. Aista ii minciuna. În faptuire, furtuna au arancat galeonul spre stânci înainte de Bosfor, la locul care se cheama Kara Kaleh. Acolo un zvug de peatră neagră au întins în mare un ochi de lut. Bun au fost cârmaciu plătit cu ban grei de Răzvan Vodă, şi censtit lui gândul, dar neamţul nu au ştiut în noaptea neagră unde este stânca şi au îndireptat acolo lemăria, şi când ce-au lovit numa de o dată, o vălureală de ape au năvălit di peste tot, şi am apucat să mă scot den ape şi lemne cu svânta cruce cetită la Putna ţinută asupra fruntei, şi carele ea m-a purtat de am păşit peste ape cum aşi fi mersu pe drum dirept de ţărnă curată, de am fost singurul suflet care au eşit viu de acolo. Decât că mare au fost spaima şi am perdut viul grai şi nu am mai vorbit niciodată. Acum, când Răzvan Vodă nu mai ieste iar eu sunt bătrân şi am slujit atâta ani la mănăstire athonită, ruşinea şi taina celei tâmplări cu mini luănd, am luat peana şi voesc a lăsa care cum a fost. Eri au vinit un ucinic de la Voroneţ, cu lucrături de dantelă şi un Tetraevanghelar de la Hatmanul Epure către preasvita mănăstire, şi el mi-au spus că Moldova toată au aflatu den gură în gură de corabea lui Răzvan Vodă care au plecatu cătră Americe di unde să adune pâmânturi şi bogăţii, de o mai aşteaptă şi azi.

Scottsdale, AZ, august 2001